

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560424752/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

to væsentlige Ting, nemlig, at vide hvor han nu egentlig først vilde hen, og saa, at blive forsynet med et Pas, som tillod denne Reise; dog, hvad Pas angik, havde *Naomi* mere Omløb og større Klogskab; et Pas tænkte hun paa at bringe tilveie.

Den blonde *Ludvig*, Politimesterens Søn, hvis Blik til hende omtrent udtrykte Noderne, hvorefter Persiens Nattergal synger sine Sange til Rosen, han maatte skaffe et Pas; han var jo den venstre Haand paa Contoiret, hvor Faderen var den høire, og hvorfor skal den høire Haand vide, hvad den venstre gjør. Han maatte skaffe Pas, og det skulde lyde paa »forskjellige europæiske.« Det var *Naomis* første Bon til ham, og den blonde *Ludvig* maatte opfylde den. Han havde jo Kjetlighed, han havde Ungdomsblod –! dristige Slyngeplanter, der vilde bære og ikke bruste; men mellem Raadstue-Archivets Foliaanter, under Forhørkammerets støvede Bjelker voxte en tredie Urt: Forsigtighed, og denne tænkte hun slet ikke paa; den blonde *Ludvig* drak den hver Aften og hver Morgen i sin Thee, og derfor gav han hende vel i al Hemmelighed et Pas lydende paa »forskjellige europæiske Lande« og gyldigt for en ung Musikus paa 16 Aar; *Christians* Navn stod deri, men før at gjøre det Helt dødt og magtesløst, var det *Naomi*, som var beskrevet; de brune, funkende Gazeloine, den fine, slanke Bygning, de kulsorte Haar; – Ingen uden hun kunde reise paa dette Pas. At hendes og ikke *Christians* Udvortes stod deri, kunde han jo undskylde med, at hun havde foresvævet ham, at hun alene opfyldte ham, og derved var hun, og ei den det egentlig var bestemt for, blevet beskrevet. Med dette Pas kunde *Christian* saaledes ikke engang slippe over til Jylland.

Paaskeferien havde han ansat som Tiden for sin Flugt, og denne vilde han dække ved at udbede sig Tilladelse til at turde besøge sin Moder og Stedfader, som han jo ikke havde seet siden sin Flugt fra Hjemmet. Herrens Lidelses- og Fængselsdage skulde for ham være Glædens og Frihedens.

Hvad kunde han vel ogsaa lære hos Hr. *Knepus*? Hvad skulde hans Ophold her føre ham til?

Han skrev til *Naomi* og underrettede hende om Dagen, paa hvilken han vilde begynde sin Vandring, bad hende dernæst paa det Indstændigste om et Møde i Vertshuset, der laa en halv Mil fra Greveas Gaard; der skulde de samles sidste Gang og sige hinanden Farvel. Brevet blev sendt bort, og nu var han fast i sin Beslutning, som *Cæsar*